

**„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA
LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]
CAPITOLUL 4 | AJUTOR LA NEVOIE ȘI
PĂZIREA DE NENOROCIRE
APUSUL SOARELUI**

Nu demult vâslea o mică barcă subredă cu opt oameni distruși, da, apropiindu-se de moarte, pe marea sălbatică și furibundă. Era un căpitan de corabie cu șapte marinari ai lui.

Corabia, pe care au fost, a eșuat pe undeva, iar ei s-au putut salva cu chiu cu vai, coborând repede barca de salvare din corabie în mare și sărind în ea. -

Deja de opt zile erau mânați așa, încoace și încolo, erau aproape morți de foame și se topeau pe picioare și în plus erau înghețați de frig și uzi.

Deja își pierduseră și graiul și abia dacă se mai puteau înțelege unii cu alții prin semne. În ziua a opta au văzut, în sfârșit, la mare depărtare o corabie și încordându-și ultimele puteri, au ridicat în sus o cârmă de care au legat o jachetă, ca semn că acolo se găsesc oameni în necaz și primejdie.

Dar se pare că semnul n-a fost observat de nimeni, căci curând acea corabie a dispărut din raza lor de vedere. -

Către seară, în timpul fluxului și când soarele se pregătea să apună, au văzut

din nou o corabie și și-au înălțat din nou semnul. Acum era în joc ceva serios, de a se face observați și aceasta fără ezitare, căci soarele era gata să apună. Aproape că simțeau că nu vor supraviețui nopții. -

Atunci, în necazul lui cel mai mare, căpitanul și-a amintit de Dumnezeu cel Atotputernic, Atotmilostiv, Atotștiutor și i-a făcut pe tovarășii lui de suferință să înțeleagă că trebuie să se roage și din inimi îngrijorate s-au înălțat la tronul lui Dumnezeu rugăciune și stăruință.

În același timp, comandantul corăbiei pe care o văzuseră ei, stătea pe punte și citea din Biblie.

Deodată i-a căzut cartea din mâini și s-a aplecat ca s-o ridice; și făcând gestul acesta, a putut să arunce o privire soarelui care scăpăta deasupra mării.

Astfel a descoperit îndepărtatul semnal de ajutor, luminat de discul incandescent, de foc, al soarelui ; dar numai o secundă căci în clipa următoare soarele a și dispărut la orizont. Dar el văzuse destul ca să înțeleagă ce se petrece.

Și după o oră de groază, în care sărmanii naufragiați se credeau pierduți cu desăvârșire, au auzit zgomotul vâslelor unei bărci. Imediat după aceea au fost salvați.

[Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Dillenburg]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20
Live pe : www.cezareea.ro VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

Editorial. Ceasul pierdut

În frumosul oraș Geneva trăia o văduvă, care reușea să supraviețuiască împreună cu fiica ei, din veniturile unui mic magazin.

Mari afaceri nu făceau ele, dar se bucurau dacă puteau să se strecoare așa, an de an. Dar spre sfârșitul anului 1874 a mers tot mai greu.

Pe toată lumea comercială apăsa o povară și cu toate că de obicei „luna creștină” era pentru majoritatea prăvăliilor din oraș timpul celui mai bun câștig, toți negustorii se plâneau.

Lucrul acesta l-a simțit și văduva noastră și îi era cu atât mai teamă, cu cât trebuia în primele zile ale noului an să plătească o poliță, iar banii pentru aceasta nu-i avea. Adesea, seara, când număra frânțușorii câștigați, socotind și monedele mărunte, îi venea gândul îngrijorător : cum voi aduna banii pentru poliță ?

A venit ziua de 30 decembrie, a venit revelionul – afacerea mergea tot mai lamentabil, iar în ultima seară a anului lipseau din banii de poliță încă 100 întreagă de franci – suma aceasta este pentru o văduvă săracă un capital mare.

Ce să facă ? Să ia cu împrumut ? – La moartea soțului ei și-a promis în mod solemn să nu facă niciodată datorii. De împrumutat este ușor, – femeia de încredere ar fi găsit credit - dar când și cum să-l dea înapoi ?

În multe seri a fost mămica îngrijorată și s-a dus cu grijile ei la inima de Tată a lui Dumnezeu.

Dar în ultimele zile s-a rugat mai înflăcărat, împreună cu fiica ei și lacrimi amare au umezit patul și când în seara de revelion situația datoriei stătea limpede în fața bieților oameni, apa li sa urcat până la suflet și aproape credeau că Dumnezeu le abandonase.

[Continuarea de pe pagina 1]

Seara a venit o bună prietenă care știa de necaz, dar care era prea săracă pentru a-l putea alunga și iar au îngenuncheat cele trei și și-au îndreptat în sus rugăciunile pentru ajutor.

Atunci prietena a zis : „Așa, acum să ieșim puțin împreună ; o să ne facă bine ; ochii voștri au devenit miopi din cauza plânsului; veți dormi mai bine după o plimbare.”

Mama n-a vrut să meargă, dar fiica a urmat sfatul binevoitor. Cele două au ajuns pe o stradă unde era mare înghesuală.

Atunci, piciorul fiicei a lovit ceva tare pe drum ; - s-a uitat și era un ceas de damă, nou, luxos, cu lăntișor și medalion.

Fiica a întins mâna, tremurând, după comoară și a străfulgerat-o gândul : acesta o fi un răspuns la rugăciunile noastre ; și amândouă au grăbit pasul spre casă.

În aceeași seară de revelion, într-o cameră luxoasă ședea o tânără și distinsă doamnă, care tocmai scrisese un bilet, când în încăpere a intrat soțul ei.

„O, dragul meu”, a zis ridicându-se tânăra doamnă, cu vocea tremurândă ; „am pățit un mare necaz : imaginează-ți, ceasul acela frumos, cu medalion, pe care mi l-ai dăruit, s-a ...” și zicând aceste cuvinte, i-a întins biletul, ca să nu fie nevoită să rostească ea însăși acel cuvânt neplăcut.

Pe bilet scria : „S-a pierdut un ceas – și după ce a fost descris amănunțit, găsitul de bună-credință era rugat să-l predea la domnii Haasenstein și Vogler. –

„Așa-i, iubitul meu bărbățel, că nu ești supărat pe mine ?” a continuat ea.

„Nu pot să înțeleg cum a dispărut, dacă mi-a fost furat în înghesuală sau

dacă l-am pierdut eu, pur și simplu. Mi-am dat seama de lipsa lui abia când am ajuns acasă ; vezi, am promis găsitului 50 de franci ; dacă este voia lui Dumnezeu, îl voi găsi.”

„50 de franci ?” a zis domnul soț ; „Nu-i destul ; scrie liniștit 100 de franci – astfel găsitul cinstit va primi un cadou substanțial de Anul Nou.”

În două dintre casele orașului Geneva era mai așteptat ca niciodată ziarul cotidian.

Când, în sfârșit, duminică dimineată el a ajuns în mâinile mamei și fiicei, l-au parcurs repede și iată, pe pagina a patra scria cu litere mari :

„Ceas pierdut – 100 franci recompensă.”

Atunci două perechi de ochi s-au umplut cu lacrimi de recunoștință și două inimi și-au dat seama din nou că există un Dumnezeu care ascultă rugăciunile.

Repede au dus ceasul, lăntișorul și medalionul la casa domnilor Haasenstein și Vogler și deopotrivă unei doamne îngrijorate, care era foarte întristată de pierderea cadoului ei de nuntă și care a strigat tare de bucurie când acesta i-a fost pus din nou în mâini nevătămat.

Ea a pus în continuare câteva întrebări găsitorei și când mai târziu a aflat mai îndeaproape împrejurările și i-a împărtășit soțului ei toată povestea, acesta a zis :

„Dragă nevestică, acum înțeleg de ce, dintr-un impuls interior a trebuit să-ți spun : ,Taie 50 și scrie 100 de franci.””

[Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

Să ne ajute Dumnezeu, ca în 2026 să nu pierdem niciun ceas, adică nicio oră într-un mod nefolositor !

Lumini peste veacuri **Volumul II [Petru Popovici]** **CAPITOLUL 13** **DAVID LIVINGSTONE**

Timp de nouă săptămâni cât a umblat prin țara Makololo, el și-a dat bine seama de nevoia acestor suflete de o viață nouă.

Și triburile din sud, altădată, erau tot așa de primitive și de feroce ca aceștia, dar la ele a pătruns lumina Evangheliei și chiar cei ce nu s-au pocăit, totuși au fost influențați de viața creștină a misionarilor și aveau o altă comportare.

Pe cei mai mulți îi vedeai îmbrăcați, nu goi cum erau înainte și chiar în relațiile lor unii cu alții se purtau mai frumos. Omorurile și atrocitățile erau pe cale de dispariție.

Cuvântul Evangheliei a pătruns în inimile oamenilor și schimbarea era izbitoare.

În toate aceste călătorii, Livingstone când poposea prin câte un sat, oamenii se adunau uneori și câte o mie să-l asculte.

Natural, el nu se putea aștepta să vadă sămânța încolțind sub ochii lui și să aducă rod imediat, dar munca lui grea nu a fost în zadar.

El a fost deschizător de drumuri pentru misionari pe continentul Africii.

A pătruns prin locuri pe unde nu a fost niciodată vreun alb.

Felul cum se apropia de oameni, spiritul său de sacrificiu cu care îi ajuta, limbajul dragostei, de multe ori fără cuvinte, căci nu cunoștea limba multor triburi, și prezența divină în viața lui, l-au făcut să aibă trecere în ochii băștinașilor și să se împrietenească cu ei.

Pe cei ce se converteau și a căror

viață avea o schimbare vizibilă, el îi boteza, îi instruia și îi trimitea să spună în alte sate vestea bună că Dumnezeu îi iubește și pe negri, oricât de păcătoși sunt, că vrea mântuirea lor și poate să le schimbe viața.

E adevărat că au fost și mulți împotrivitori, care nu voiau să vină să audă Evanghelia sau să vină la adunările de rugăciune.

Mai ales preoții vrăjitori se opuneau cu toată dârzenia lor.

Într-o localitate, o seamă de împotrivitori au tăiat toți cocoșii, căci li se părea că în cântatul lor, ei zic :

„Tlang lo rapelang”, adică „Veniți la rugăciune”.

Viața lui Livingstone a fost o călătorie. Mereu a fost plecat.

Nouă, cu mijloacele noastre moderne, ne pare obositor să plecăm la drum lung.

Dar gândiți-vă la greutatea unei călătorii, pe acea vreme, în Africa.

Era fără drumuri, prin junglă cu carul cu boi, uneori pe jos, iar când era istovit încât nu se mai putea mișca, era purtat într-un hamac... [Cont. în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

**„Doamne Isuse, vino te rog
și în viața mea !”**